

CLAIMS RESOLUTION TRIBUNAL
בית הדין לבוררות בנושא החשבונות הרדומים בשוויץ – CRT

להתייחסות בלבד - הנוסח האנגלי הינו הקובע

בענין ההתדינות המשפטית לגבי נכסי קורבנות השואה
תיק מס' CV96-4849

מענק מאושר

לתובעים Yoram Hartogazon and Michael Stern
המופיעים גם בשם Aliza Avniel and Roni Frank¹

בענין חשבונו של Dr. Walter Strauss
מס' תביעות: 003516/AY; 003524/AY

גובה המענק: 105.632.25 פרנקים שוויצרים

מענק מאושר זה מתבסס על תביעותיהם של יורם הרטוגוזון (להלן "התובע הרטוגוזון") ומיכאל שטרן (להלן "התובע שטרן") (להלן "התובע שטרן") (להלן ביחד "התובעים") לחשבונו של וולטר ישראל שטראוס (להלן "בעל החשבון") בסניף ניו יורק של בנק [שם הבנק הסוי] (להלן "הבנק").

כל המענקים מתפרסמים. במידה שהתובעים יוותרו על היסיון לגבי תביעותיהם, כמו במקרה זה, שמו של הבנק בלבד נשמר הסוי.

מידע שהוגש על ידי התובעים

התובעים הגישו טופסי תביעה ושאלונים ראשוניים בהם זיהו את בעל החשבון כבן זוגם, וולטר ישראל שטראוס. אשר נולד לנתן שטראוס ולאלזה שטראוס. מבית שטרן. ב 28 במאי 1911 ב Chemnitz, גרמניה. התובעים ציינו שוולטר ישראל שטראוס נשא לאליזבת שטראוס. מבית Popp, ב 22 ביולי 1939 בבוקרשט, רומניה, ושלזוג לא היו ילדים. התובעים ציינו שוולטר שטראוס, שהיה יהודי, היה איש עסקים שנשא את התואר דוקטור, ואשר התגורר החל ב 1940 ברח' 4 Alea Tonola, בבוקרשט. התובעים הוסיפו שב 1942 וולטר שטראוס ואשתו ניסו לברוח מאירופה בגלל הרדיפות הנאציות ועלו על ספינת פליטים, השטרומה, שהיתה מיועדת לפהסטינה, כמו כן, התובעים הוסיפו שהספינה טבעה ב 24 בפברואר 1942 ושולטר יאליזבת שטראוס נספו.

¹ התובעים מסרו את שמם ואת שם כמה מקרוביהם רק בעברית בטופס התביעה, למעט החלקה זו, ה CRT תעקף שמות אלה לאותיות לטיניות, למרות זאת, כדי למצוא התאמות בין השמות שהוגשו בטופס התביעה ובין השמות המופיעים במאגרי המידע של הבנקים, ה CRT השתמש במאגר המידע של יד ישראלי אשר מסר תרומות שונות באיתות בלטינית עבור כל אחד מהשמות.

התובעים הסבירו שבן דודם פתח חשבון מס' 80189 בבנק. התובעים הגישו מסמכים מהבנק על מנת לחזק את תביעתם. שכללו הוזה פתיחת חשבון, בתאריך 17 בפברואר 1940. בו מודגשים התנאים שהוסגו בין בן דודם ובין הסניף בניו יורק של הבנק לגבי חשבון מס' 80189. וכרטיס התימה בו מופיעה כתובתו של בן דודם. כמו כן, התובעים הגישו סידרת מכתבים בין אביו של התובע שטרן והבנק ומשרדי עורכי הדין, *Reiner & Ornes בניו יורק*, ארה"ב.

על פי הוזה פתיחת החשבון, בבעלות דר' וולטר שטראוס מבוקרשט היה חשבון ניירות ערך אשר נפתח ב 17 בפברואר 1940. לפי הוזה פתיחת החשבון, החשבון היה נושא ריבית. כל הכללים החלים על החשבונות ניירות הערך היו חלים גם על החשבון זה והנכסים בחשבון זה הוחזקו על שם דר' וולטר שטראוס אבל כל אגרות החוב ואישורי הפיקדונות היו צריכים להירשם על שם נציג הבנק. לבסוף, הוזה פתיחת החשבון מציין שכל ההוראות שניתנו ביום פתיחת החשבון יישארו בתוקף עד שיבטלו במפורש או יישנו בכתב על ידי בעל החשבון. ושכל התכתובת הקשורה לחשבון תישמר בבנק.

כמו כן, על פי המסמכים. לפחות החל מ 1961, אביו של התובע שטרן, הרברט שטרן, ניסה לקבל גישה לכספים שבחשבון. אפילו אחרי שנודע לו שנכסיו של וולטר שטראוס הועברו לאפוסטרופוס הכללי. כתשובה למכתב של הרברט שטרן, הבנק ציין ב 26 באפריל 1962 שהנכסים היו בגובה של כ 2,565.00 דולר ארה"ב.

בנוסף, ב 14 במרץ 1962, משרד עורכי הדין *Guzik and Boukstein* בניו יורק הודיע להרברט שטרן שהאפוסטרופוס הכללי זקוק לשישה מסמכים נוספים. הוצ' מאלה שהוא הגיש בעבר, לרבות הוכחות תיעודיות נוספות לגבי נכחותו של המגזח בספינה כאשר טבעה.

במכתב בתאריך 14 בפברואר 1969, משרד עורכי הדין *Guzik and Boukstein* ענה למכתבים שהרברט שטרן שלח ב 15 ביולי 1968 וב 11 בפברואר 1969. והסביר לו שבמסמכים שהוא שלח היו הסרטים האישורים המתאימים של משרדי הקונסולים האמריקנים בארצות מהם באו המסמכים, לכן נמנע מהמשרד להגיש אותם לאפוסטרופוס הכללי. משרד עורכי הדין *Guzik and Boukstein* ציין שהם ינסו לדון בעניין עם האפוסטרופוס הכללי.

כתשובה למכתב מן ה 27 בדצמבר 1972 מהרברט שטרן למשרד עורכי הדין *Reiner & Ornes*, נודע לו ששום הליך לא היה קיים בנוגע לנכסיו של דר' וולטר שטראוס נכון לתאריך 26 בינואר 1973. במכתב מן ה 27 במרץ 1973 שנשלח להרברט שטרן על ידי משרד עורכי הדין *Reiner & Ornes* הודיעו לו שהיתרה שבחשבון הבנק הועברה לקרן "הנכסים הנטושים" בניו יורק. במכתב מן ה 20 בנובמבר 1973 צוין שסכום של 2,567.18 דולר ארה"ב הועבר, ללא ריבית, על ידי הבנק למבקר מדינת ניו יורק, משרד עורכי הדין *Reiner & Ornes* ציין שעל מנת לדרוש את הנכסים יזדקקו למסמכים נוספים ומכוון שההליך המשפטי יעלה כסף רב ומכוון שסכום הנכסים לא היה גבוה, העניין הוחזר לידי הרברט שטרן.

התובעים ציינו שהרברט שטרן נפטר ב 2 בדצמבר 1974 ושמשפחותיהם אף פעם לא קבלו את היתרה בחשבון.

על מנת לחזק את תביעותיהם, התובעים הגישו מספר רב של מסמכים נוספים, לרבות מסמכים של הארכיון הציוני המרכזי, בהם צוין ששמותיהם של וולטר ואליזבת שטראוס היו ברשימה של הנספים של השטרומה; תעודת הלידה של אלזה שטרן, שהונפקה ב 1953 ב Gelnhousen, גרמניה. בה צוין שהיא היתה יהודיה ושהיא היתה בתו של פרדיננד שטרן; תעודת הלידה של וולטר שטראוס שהונפקה ב 1954 ב Karl-Marks, גרמניה. בה צוין שהוא היה בנה של אלזה שטראוס. מבית שטרן; תעודת נישואים של וולטר שטראוס שהונפקה ב 1940 ברוסיה. בה צוין שהוא היה בנה של אלזה שטראוס. מבית שטרן; וצו לגבי ירושה משיהפת עבור עיזבונה של אלזה שטראוס, שהונפק על ידי בית משפט השלום של Luelbeck ב 19 ביוני 1968. על פני ירושה הם סבו של התובע הרטוגונון. מקס שטרן, ואביו של התובע שטרן, הרברט שטרן.

התובעים הגישו לבית המשפט שאלונים ראשונים ב 1999 בהם תבעו את זכותם לחשבון בנק שוויצרי כבעלות דר' וולטר שטראוס.

בנוסף, התובע הרטוגזון הגיש את תעודת הלידה של אמנו, חנה הרטוגזון, מבית שטרן, בה צוין שהיא בתו של מקס שטרן; תעודת הלידה של מקס שטרן שהונפקה ב 1953 ב Gelnhausen. בה צוין שהוא היה בנו של פרדיננד שטרן; וצו בית דין בהארין 16 במרץ 1954 שהונפק בתל אביב, ישראל, על פיו חנה הרטוגזון היא הזרשת של מקס שטרן. כמו כן, התובע הרטוגזון הגיש את תעודת הזהות שלו, בו צוין שהוא בנה של חנה הרטוגזון ושהוא נולד ב 1 בינואר 1938 בפתח תיקוה, ישראל. התובע הרטוגזון מייצג את אחותו, אליזה אבניאל. מבית הרטוגזון, אשר נולדה ב 30 ביולי 1940 בפתח תיקוה.

התובע שטרן הגיש את תעודות הלידה והנשואים של אביו, בהם צוין שהוא בנו של לויס שטרן; וצו בית דין, שהונפק ב תל אביב ב 2 בנובמבר 1975. על פיו הוא ואחיו הם היורשים היחידים של אביהם, הרברט שטרן. התיבע שטרן ציין שנולד ב 26 ביולי 1943 בתל אביב. התובע שטרן מייצג את אחיו, רוני פרנק (שטרן), אשר נולד ב 2 במאי 1951 בתל אביב.

מידע ומין כרשומות הבנק

המבקרים שחקרו את הבנק הזה כדי לזהות חשבונות כבעלות קורבנות רדיפות הנאצים, לפי ההוראות שקיבלו מהוועדה העצמאית של אישי ציבור (Independent Committee of Eminent Persons, להלן "ICEP") לא מצאו שום חשבון כבעלות דר' וולטר שטראוס מבוקרשט.

בחירת ה CRT

אחוד תביעות

בהתאם לסעיף 137(1) של סדרי הדין החלים על הליך יישוב התביעות, כפי שתוקנו, (להלן "סדרי הדין"), ניתן לאחד תביעות לגבי אותו חשבון או לגבי חשבונות קשורים כהליך אחד על פי שיקול הדעת של ה CRT. במקרה הנוכחי, לפי ה CRT יש מקום לאחד את שתי התביעות של התובעים כהליך אחד.

זיהוי בעל החשבון

התובעים זיהו באופן מספק את בעל החשבון, שמו של בן דודם מתאים לשם שלא פורסם לגבי בעל החשבון. התובעים זיהו את כתובתו ואת תואר הדר' של בן דודם, מידע המתאים למידע שלא פורסם לגבי בעל החשבון, הכלול ברשימות הבנק שהתובעים הגישו. כמו כן, התובעים הגישו תכתובת עם הבנק, בה הבנק מודה שהחשבון הנדון היה כבעלות בן דודם של התובעים. על מנת לבסס את תביעותיהם, התובעים הגישו מסמכים רבים, הכוללים מסמכים של הארכיון הציוני המרכזי, בהם צוין ששמותיהם של וולטר ואליזבת שטראוס היו ברשימה של הנספים של השטרומה; תעודת הלידה של אלזה שטרן, שהונפקה ב 1953 ב Gelnhausen, גרמניה, בה צוין שהיא היתה בתו של פרדיננד שטרן; תעודת הלידה של וולטר שטראוס שהונפקה ב 1954 ב Karl-Marks, גרמניה, בה צוין שהוא היה בנה של אלזה שטראוס. מבית שטרן; תעודת נישואים של וולטר שטראוס שהונפקה ב 1940 ברומניה, בה צוין שהוא היה בנה של אלזה שטראוס. מבית שטרן; יצו לגבי רשימה משותפת עבור עיכובתה של אלזה שטראוס, שהונפק על ידי בית משפט השלום של Luelbeck ב 19 ביוני 1968. על פיו יורשיה הם סבו של התובע הרטוגזון, מקס שטרן, ואביו של התובע שטרן, הרברט שטרן. התובע הרטוגזון הגיש את תעודת הלידה של אמנו, חנה הרטוגזון, מבית שטרן, בה צוין

שהיא בתו של מקס שטרן; תעודת הלידה של מקס שטרן שהונפקה ב 1953 ב Gelnhausen, בה צוין שהוא היה בנו של פרדיננד שטרן. כמו כן, התובעים הגישו מסמכים של הבנק, בהם צוין שוילטר שטראוס הוא בעל החשבון.

נוסף על כך, ה CRT מצוין שהתובעים הגישו לבית המשפט שאלונים ראשונים ב 1999, בהם תבעו את זכותם לחשבון בנק שוויצרי בבעלות דר' וולטר שטראוס. ה CRT מצוין שלא קבל תביעות נוספות לחשבון זה. בהתבסס על כל האמור לעיל, המסקנה שעליה מגיע ה CRT היא שהתובעים זיהו באופן מספק את בעל החשבון.

מעמד של בעל החשבון כקורבן של רדיפות הנאצים

התובעים הוכיחו באופן מספק שבעל החשבון היה קורבן של רדיפות הנאצים. התובעים ציינו שבעל החשבון היה יהודי, ושהוא נפטר כאשר הספינה עליה הוא עלה כדי לברוח מרדיפות הנאצים טבעה.

קשר משפחתי עם בעל החשבון

התובעים הוכיחו באופן מספק שבעל החשבון היה קרוב משפחה כאשר מסרו מסמכים המוכיחים שהוא היה בן דודם. התובע הרטוגזון הגיש את תעודת הזהות שלו, את תעודת הלידה של אמו, חנה הרטוגזון, מבית שטרן, בה צוין שהיא בתו של מקס שטרן; תעודת הלידה של מקס שטרן שהונפקה ב 1953 ב Gelnhausen, בה צוין שהוא היה בנו של פרדיננד שטרן; וצו בית דין בתאריך 16 במרץ 1954 שהונפק בתל אביב, ישראל, על פיו חנה הרטוגזון היא הזרשת של מקס שטרן. התובע שטרן הגיש את תעודות הלידה והנשואים של אביו, בהם צוין שהוא בנו של לויס שטרן; וצו בית דין, שהונפק בתל אביב ב 2 בנובמבר 1975, על פיו הוא ואחיו הם היורשים היחידים של אביהם, הרברט שטרן.

בעניין תשלום בעבר של היתרה

לפי רשומות הבנק, כפי שהוגשו על ידי התובעים, החשבון הועבר לאפוסטרופוס הכללי והוזק בקרן "הנכסים הנטושים" של מדינת ניו יורק, בו מוזק עד היום. הבנק לא החזיר לבעל החשבון או ליורשיו שום כספים עבור אוברון החשבון שהבנק מיקם בניו יורק על מנת לשמור עליו. במקרה הנוכחי, בעל החשבון, שנפטר כאשר ניסה לברוח לפלסטינה משלטון הנאצי ברומניה, הוא קורבן רדיפות הנאצים. הסטטוס הזה הוא הגורם המרכזי בעניין זכאותם של התובעים למענק בנוגע לחשבוננו של בן דודם המנוח כקורבן של רדיפות הנאצים. בגלל האילוצין לברוח מרדיפות הנאצים, בעל החשבון לא זכה להיות כדי לממש את זכות בעלות בחשבוננו השוויצרי. לכן, מפני שהיה קורבן של רדיפות הנאצים הוא מצא את עצמו במצב הזה בו חשבוננו בסניף של הבנק השוויצרי הועבר למדינת ניו יורק בגלל חוסר יכולתו לשלוט בחשבון שבבעלותו. על מנת ליישם את כוונת ההסדר להחזיר לבעלי חשבון או ליורשיהם את הנכסים שמשתייכים בתביעה הייצוגית אבדו בגלל שהם היו קורבנות של רדיפות הנאצים, יש בהחלט מקום לפסוק מענק במקרה הנוכחי, בלי להתחשב בסיבה המיידית שגרמה לאובדן; המהלך הממלכתי שבו נקטה מדינה אחת של ארצות הברית.

יסוד המענה

ה CRT קבע שיש מקום לפסוק מענק לטובת התובעים. ראשית, התביעות הזינן קבילות בהתאם לאמות המידה המפורטות בסעיף 18 של סדרי הדין, שנית, התובעים הוכיחו בוודאות מספקת שבעל החשבון היה בן דודם, וכשר זה מצדיק את המענק. שלישית, ה CRT קבע בוודאות מספקת שבעל החשבון או יורשיו לא קבלו בעבר את היתרה שבחשבון הנדון.

סכום המענק

במקרה הנכחי, לבעל החשבון היה חשבון ניירות ערך. רשימות הבנק מראות שב 26 באפריל 1962 הותרה בחשבון ניירות הערך היתה 2.565.00 דולר ארה"ב, שווי ערך ל 7,100.58 פרנקים שוויצרים. בהתאם לסעיף 31(1) של סדרי הדין, סכום זה יוגדל בשיעור של 1,350.00 פרנקים שוויצרים, המשקף עמלות בנק מקובלות ועמלות החזקת דואר בהן חשבון ניירות הערך הויכ בין 1945 ו-26 באפריל 1962. לא שולמה שום ריבית לחשבון הנדון. לפיכך, היתרה המעודכנת בחשבון הנדון היא 8,450.58 פרנקים שוויצרים. הערך הנוכחי של סכום המענק נקבע על ידי הכפלת הסכום המעודכן במקדם 12.5, בהתאם לסעיף 31(1) של סדרי הדין. לפיכך, הסכום הסופי של המענק הוא 105,632.25 פרנקים שוויצרים.

חלוקת המענק

התובע הרטוגון מייצג את אחותו אליזה אבניאל, מבית הרטוגון, והתובע שטרן מייצג את אחיו, רוני פרנק (שטרן). בהתאם לסעיף 23(1)(ה) של סדרי הדין, אם לא בת הזוג של בעל החשבון ואף לא צאצאי הוריו של בעל החשבון הגישו תביעה, יינתן המענק למי מצאצאי הורי הוריו של בעל החשבון, אשר הגישו תביעה, כחלקים שווים לפי פרנסלות (כללי קדימות ע"פ בתי אב). לפיכך, התובע הרטוגון, התובע שטרן, אליזה אבניאל ורוני פרנק זכאים לקבל כל אחד רבע מהסכום הכולל של המענק.

הקף המענק

על התובעים לדעת שבהתאם לסעיף 20 של סדרי הדין, ה-CRT ימשיך ויחקור את תביעותיהם כדי לקבוע אם קיימים השבונות בנק נוספים בשוויץ שביכולתם לתבוע. הקירה זו כוללת חיפוש בבסיס הנתונים של כלל החשבונות (המכיל רשימות אודות 4.1 מיליון חשבונות בנק שוויצרים מן השנים 1933 עד 1945).

אישור המענק

ה-CRT פוסק מענק זה כדי לקבל את אישורו של בית המשפט ואת התשלום על ידי הממונים המיוחדים.

Claims Resolution Tribunal
31.12.2003

להתייחסות בלבד – הנוסח האנגלי הינו הקובע

נספח א'

סעיף 28 לכללים החלים על הליך יישוב התביעות
(תיקון)

בהעדר ראייה נוגדת ובהתקיים אחת או יותר מהנסיבות הבאות, ה-CRT יניח כי בעל החשבון, מוטב החשבון או יורשיהם לא קיבלו לידיהם את תקבולי החשבון הנתבע:¹

א. החשבון נסגר וקיימת ברשומות החשבון ראייה לרדיפה, או החשבון נסגר (א) לאחר הטלת הדרישה להחזקת ויזה שווייצרית ב- 20 בינואר 1939, או (ב) לאחר מועד כיבוש ארץ מגוריו של בעל החשבון או מוטב החשבון, ולפני שנת 1945 או השנה בה הוסרה הקפאת החשבונות מארץ מגוריו של בעל החשבון או מוטב החשבון (המאוחר מביניהם);

ב. החשבון נסגר לאחר שנת 1955 או עשר שנים לאחר הסרת הקפאת החשבונות בארץ מגוריו של בעל החשבון או מוטב החשבון (המאוחר מביניהם);

ג. יתרת החשבון הופחתה בשל עמלות וחובים לאורך התקופה שקדמה לסגירת החשבון, והיתרה הידועה האחרונה בחשבון הייתה נמוכה;

ד. החשבון מופיע במפקד נכסים יהודיים שנערך ע"י הנאצים או מופיע בכל תיעוד אחר של הנאצים;

ה. הוגשה תביעה לגבי החשבון לאחר מלחמת העולם השנייה והבנק לא הכיר כתביעה;

ו. לבעל החשבון או למוטב החשבון היו חשבונות נוספים שהם פתוחים ורדומים, מושהים, שנסגרו לטובת רווחי הבנק, שסגרו בשל עמלות שנגבו, או שנסגרו לאחר ששולמו לרשויות נאציות;

ז. בעל החשבון או מוטב החשבון היחיד ששרד, היה ילד בזמן מלחמת העולם השנייה;

ח. לא היה ביכולתם של בעלי החשבון, מוטבי החשבון ו/או יורשיהם לקבל מידע אודות החשבון לאחר מלחמת העולם השנייה מן הבנק השווייצרי כשל הנהג כבנקים השווייצרים להימנע מלמסור מידע או למסור מידע שגוי בנוגע לחשבון בתגובה לבקשת מידע על-ידי בעלי חשבונות, מוטבי חשבונות ויורשים, בשל חשש מחכות כפולה²;

ראה: Independent Commission of Experts Switzerland - Second World War, Switzerland, National Socialism and the Second World War: Final Report (2002) (להלן: "הדו"ח הסופי של ברג'ייה"); וכן ראה, Independent Committee of Eminent Persons, Report on Dormant Accounts of Victims of Nazi Persecution in Swiss Banks (1999) (להלן: "דו"ח ICEP"). בנוסף התחשב ה-CRT, בין היתר, בחוקים, דינים, החלטות ומנהגים שנעשה בהם שימוש ע"י המשטר הנאצי, ממשלת אוסטריה, חבל הסודטים, אזורי החסות ביהמיה ומורביה, דנציג החופשית, פולין, אזור פולין המסופת, ה- *Generalgouvernement* של פולין, הולנד, סלובקיה וצרפת, על מנת להתאים רכוש יהודי המוחזק מחוץ לארץ.

ראה הדו"ח הסופי של ברג'ייה בעמ' 443-444, 446 ודו"ח ICEP בעמ' 81-83.

ט. בעלי החשבון, מוטבי החשבון או יורשיהם התגוררו אחרי המלחמה בארצות מזרח אירופה בהן שלט משטר קומוניסטי; ו/או

אין כל אזכור ברשומות הבנק כי בעלי החשבון, מוטבי החשבון או יורשיהם קיבלו לידיהם את תכולת החשבון.³

כמתואר בדו"ח הסופי של ברג'ייה ובדו"ח ICEP, הבנקים השווייצריים השמידו או לא שמרו רשומות לגבי פעילות בחשבונות מתקופת השואה. ישנן ראיות כי השמדת מסמכים זו נמשכה אף לאחר שהחוק השווייצרי אסר על השמדת מסמכים מסוג זה כשנת 1996. הדו"ח הסופי של ברג'ייה בעמ' 40 (קובע כי "בעניין Union Bank of Switzerland... מסמכים הושמדו גם לאחר ההחלטה הפדרלית [מיום 13 בדצמבר 1996]). ההשמדה הנרחבת של מסמכי בנק רלוונטיים התרחשה בשעה שהבנקים השווייצריים היו מודעים לכך שתביעות הוגשו ויוגשו נגדם לגבי כספים שהופקדו ע"י קורבנות רדיפת הנאצים שנספו בשואה, כספים אשר (א) הועברו שלא כדין לידי הנאצים, ראה Albers v. Credit Suisse, 188 Misc.2d 239 (N.Y. City Ct. 1946), 229, 67 N.Y.S.2d 239 (N.Y. City Ct. 1946), הדו"ח הסופי של ברג'ייה בעמ' 443, (ב) שולמו שלא כדין למשטרים הקומוניסטיים בפולין והונגריה, ראה הדו"ח הסופי של ברג'ייה בעמ' 450-451, וכל הנראה גם ברומניה, ראה Peter Hug and Marc Perrenoud, Assets in Switzerland of Victims of Nazism and the Compensation Agreements with East bloc Countries (1997), ו- (ג) הוחזקו ע"י הבנקים השווייצריים למטרות רווח, ראה הדו"ח הסופי של ברג'ייה בעמ' 446.

"הדיון בנוגע ל"כספים שלא נדרשו" נמשך לאורך התקופה שלאחר תום מלחמת העולם השנייה, שכן הניצולים ויורשי הקורבנות או ארגונים שונים שהוקמו למטרה זו ופעלו בשמם של הניצולים ויורשי הקורבנות, הגישו תביעות להשבת הרכוש". ראה לעיל בעמ' 444. למרות זאת, המשיכו הבנקים השווייצריים בהשמדת מסמכים בהיקף נרחב ובהערכת קשיים בדרכם של התובעים. דו"ח ICEP, נספח 4 סעיף 5; In re Holocaust Victim Asset Litig., 105 F. Supp.2d 139, 155-56 (E.D.N.Y. 2000). ואכן, "במאי 1954 תיאמו ביניהם הנציגים המשפטיים של הבנקים את תגובתם ליורשים [של בעלי החשבונות] על מנת ליצור מכניזם מתואם שמטרתו מניעת חקירה מכל סוג שהוא". הדו"ח הסופי של ברג'ייה בעמ' 446. בדומה, "הבנקים ואיגוד הבנקים פעלו על מנת למנוע חקיקה שתגרום לפרסום השמות של 'חשבונות ללא יורשים' כפי שכוננו חקיקה, שאם הייתה מתקבלת ומיושמת, עשויה הייתה להסיר את הצורך בחקירת ה- ICEP והייתה מייצרת את המחלוקת של שלושים השנים שחלפו". דו"ח ICEP בעמ' 15. אכן, כדי לסכל חקיקה זאת, איגוד הבנקים השווייצרים עודד את הבנקים השווייצרים להמעיט את מספר החשבונות שדווחו בסקר משנת 1956. "תוצאה מזערית של הסקר" כך נכתב, "תתרום כוודאות לפתרון של העניין הזה [החקיקה המואצת] לטובתנו". דו"ח ICEP בעמ' 90 (ציטוט של מכתב מאיגוד הבנקים השווייצרים לחברי מועצת המנהלים שלו ב- 7 ליוני 1956). "לסיכום, ברור כי באופן רגיל תביעותיהם של ניצולי שואה נדחו בנימוק של סודיות בנקאית..." הדו"ח הסופי של ברג'ייה בעמ' 455, או תוך הטעייה מכוונת בנוגע לקיומו של מידע, בשעה שהשמדת מסמכים סיטונאית נמשכה לאורך יותר מחמישים שנה. לאור נסיבות אלה ותוך שימוש בעקרונות המהותיים של דיני הראיות במשפט האמריקאי, שהיו חלים על תביעות ייצוגיות בנוגע לנכסים שהופקדו לו היו מתבררות בבית- המשפט, מסיק ה- CRT חזקת "התערבות שלילית" כנגד הבנקים במקרים בהם ראיות דוקומנטריות הושמדו או שלא סופקו לאחרים על ביהול התביעות. ראה In re Holocaust Victim Asset Litig., 105 F. Supp.2d 139, 152 (E.D.N.Y. 2000); Reilly v. Natwest Markets Group, Inc., 181 F.3d 253, 266-68 (2d Cir. 1999); Kronisch v. United States, 150 F.3d 112, 126-28 (2d Cir. 1998).